

Biblioteca Universitatii
C I U J

DUMINECA

Org. si organ inform. pagandă religioasă și morală
și organ inform. AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

ziuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Fenomene îngrijorătoare.

Am întâlnit ieri un copil din clasa a treia primară. Am vorbit despre ce a învățat, ce note a avut. El mi-a spus: „Ar fi trebuit să fiu al șaselea în clasă, dar am fost al șaptelea, pentru că nu știu să cânt. Al șaselea, învață mai rău decât mine, însă la cântare a avut zece, iar eu numai cinci și așa el a avut mai mare medie. Altcum el reușește totdeauna, fiindcă are „protecție”. Și mie mi s'ar fi putut ridica nota la cântare dar nu s'a ridicat. Nu face nimic, mă voiu „răzbuna” eu.

Tot ieri o domnișoară mi s'a plâns: „Ar fi trebuit să mă logodesc cu M. dar el a întâlnit-o pe N. fată foarte bogată și s'a logodit cu ea. De acum înainte și eu voiu deveni egoistă și voiu ști cum să mă port.

O văduvă săracă mi-a ieșit în cale. „Câți oameni nu știu ce să facă cu averea lor, — mi-a spus ea, — iar eu nu știu cu ce să-mi înscriu copiii la școală. Nu mă ajută nimeni. Dar deacum nici eu nu voi da cerșetorilor nimic. Să-și bată capul și ei, cum îmi bat eu”.

Azi un bolnav mi-a spus: „Nici nu vă închipuiți ce ură simt eu față de sănătoși. Când îi văd cum trăiesc ei, fac ce vreau, merg unde vreau, mănânc ce vreau și nu îi doare nimic mă înfuriez”.

În zilele trecute am vorbit cu o mamă care de vreo lună și-a pierdut copilul. Iată ce mi-a spus: „Când văd copiii altora, îmi vine să urlu. De ce numai pe mine m'a bătut așa de crud Dumnezeu că am pierdut pe al meu?

Oameni care sufer au fost toți. Oameni care pier-

zându-și nădejdea, locul acestuia a fost ocupat de răzbunare invidie, ură față de cei mai norocoși. Oare acești oameni simt creștinesc? Oare nu ne poate cu drept îngrijora că azi foarte puțini înțeleg cuvântul Mântuitorului: „Cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să vie după mine”.

I. B.

Misiuni sfinte în Someș—Uileac. În zilele de 11—15 Septembrie credincioșii noștri din Someș-Uileacul Sălajului s'au împărtășit de marile binefaceri ale misiunilor. Rezultatul a trecut toate așteptările. Numărul cuminecărilor este: 711 afară de rezultatul acesta momentan, încă 37 de persoane s'au obligat de a se cumineca lunar. S'a reorganizat Reuniunea Mariană. Preoții mărturisitori, M. On. Ilie Călăuz protopop în Cehul Silvaniei și On. Valeriu Ciurdăreanu din Mănău au lucrat cu suflet și din greu. Reușita aceasta se poate mulțumi — afară de înțelegerea poporului — ostenelei părintelui paroh Ioan Costea, care n'a cruțat nimic pentru pregătirea cât mai temeinică a misiunilor. Conducătorul misiunilor a fost pâr. Titus Berinde din Sighet.

In contra oculte francmasonice

— concluziuni generale —

Am ajuns — deocamdată — la sfârșitul mărturisirilor mele asupra Francmasoneriei. N'am spus totul. Am spus esențialul și anume, ceea ce ne interesează pe noi, ca Neam român și creștin, datori de-a ne apăra legea și credința. Nu sunt mercenarul nici unui partid; sunt deslipit de orice patimă, cu alte cuvinte am căutat să dau mărturisirilor mele „gând slobod și fără prihană” cum spune Miron Costin. Ridicat câteva clipe de-asupra infernalului sgomot cotidian, de-asupra acestei mocirle în care stăpânește demoralizarea și minciuna, am spus adevărul așa cum — din nefericire — este; am analizat, în limita posibilităților, structura Francmasoneriei, am tras unele concluzii sau am lăsat pe seama cetitorilor să cântărească în balanța conștiinței proprii, situația tragică în care ne găsim. Tragică, din două puncte de vedere. Mai întâiu pentru că Francmasoneria este o forță. Forță diabolică, satanică, luciferică, cum vrei să-i spui — dar e forță. E adevărat că lumina este o forță. Dar și întunerecul este tot o forță. Ei bine, Francmasoneria este o astfel de forță a întunerecului. De-aceea se și intitulează „Francmasoneria neagră”, iar în unele loji se găsește inscripția: „Vive le Satane, notre roi”. (Trăiască Satana, regele nostru). Iar în Rusia, s'a ridicat statuie lui Iuda

Iscarioteanul, vânzătorul de Dumnezeu.

În rândul al doilea, situația e tragică pentru că noi sau nu opunem nimic solid în calea acestei forțe, sau opunem ceva șubred și temporal. Ne irosim forțele în lupte sterile și pătimase, acolo unde nu trebuie, iar în fața colosului luciferic, ne prezentăm desarmați, izolați, desamăgiți, cu simptomele neputinței și-ale demoralizării. Nimic sigur pentru ziua de mâine. Bazați pe puterile și promisiunile (adeseori nesincere) ale aliatelor noastre protectoare, facem politică la comanda Kahalelor iudeo-masonice. I-a venit unui jidan din Franța o idee, această idee a fost transportată rapid în România cu trenul de marfă — și auzi că s'a constituit cutare „front”, cutare „bloc”, cutare „asociațiune filantropică”, care peste câteva zile sau săptămâni s'au desființat căci așa s'a făcut și'n Franța. Întreg patriotismul nostru-onoare excepțiilor — constă din discursuri mincinoase și întovărășiri secrete cu jidani. Nici când nu s'au găsit în neamul nostru atâția vânzători ca azi. Ne vindem familia, ne vindem Țara, ne vindem credința, ne vindem sufletul și de-am putea — Doamne iartă-mă — l-am vinde chiar și pe Dumnezeu. Toate acestea sunt pentru noi tribute fără nici o valoare, cu cari facem negoț de ocazie. Suntem atât

de lași, atât de indolenți, atât de ticăloși că putem spune că ne merităm o soarte cu mult mai vitregă ca și cea de azi. Tot ce-avem mai sfânt este târât de noi în noroiul patimilor egoiste și murdare. Aceasta este situațiunea. Am fugit toți dela datorie. Ne-am făcut ucigașii noștri proprii. Da. Acest sistem de desorganizare a forțelor noastre e însăși sinuciderea noastră proprie. Risipiți ca puii de potârnicie, suntem sortiți să cădem pradă vânzătorilor vieții noastre. Nu știu dacă aveți cunoștință de planul secret al Iudeo-Franc-Masoneriei, de-a transforma România în Colonie jidovească, fapt ce se duce la împlinire cu o rapiditate uimitoare de câți-va ani încoace. Colonizându-se în mase complete ținuturi întregi din România cu jidani. Ce să zic apoi de presă, de tot ceea ce tipărește la noi fără nici un control (chiar și acum când este cenzură) prin cari se propagă imoralitatea, minciuna, pungășia, făjărnicia... Ne asociem, ne organizăm, ne întocmim statute, etc. dar degeaba. Nu e nimic sfânt, omenesc și patriotic în noi. N'am invins vrăjmașul din noi, ca să-i putem nimici pe cei din afară. Nu ne-am îmbrăcat în omul cel nou, ca să-i putem scoate cu biciuri de foc, în întunerecul cel mai din afară, pe-acei ce nu-s îmbrăcați în haină de nuntă.

Suntem prea flegmatici. Pentru noi viața este o comedie. Noi nu o privim serios, așa cum ar trebui. Rog pe toți acei cari au citit cuvintele mele, să-și

scruteze sever conștiința. Viața este o luptă. Vorba poetului Coșbuc :

Tot una e dac' ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câine nălănțuit.

Nu știu cât de departe este ziua examenului, când fiecare dintre noi va trebui să-și povăduiască prin neînchipuit de mari jertfe, crezul creștin și patriotic. Cei lași atunci (poate) vor cânta cântecul zilei și vor scăpa. Soldații destoinici însă vor sta neclintii în tranșea vieții curate și eroice chiar cu riscul vieții. Înaintea oricărei

examen însă, trebuie o anumită pregătire. Deci să ne facem școala noastră proprie a virtuților, caracterului și perseveranței în bine și adevăr, pentru noi și pentru a noastră mântuire. Să ne creștem sufletește, să ne întărim și să formăm zidul unic anti-iudeo-masonic de apărare creștină și românească, ca murind pentru „Hristos și Patrie” să avem pe buze și în inimi cuvintele: „Înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu”.

— sfârșit —

Ion Pușcașiu

Scrisori către o prietenă.

Numele Mariei

Petru Bologa

(Urmare)

Să urmărim totdeauna înțeleptul stat al *sf. Bernard*: „În toate primejdiile de a pierde grația divină, să chemăm numele Mariei, deodată cu a lui Isus, căci aceste două nume vin totdeauna împreună. Aceste două nume așa de dulci și așa de puternice să nu părăsească nici-odată inima și buzele noastre, pentru că ele ne vor da putere ca să nu cădem, ci să nvingem toate ispitele. Isus Hristos a făgăduit cele mai bogate daruri cinstitorilor numelui Mariei, căci dupăcum a auzit *sf. Brigita* El a spus înaintea Mariei, că acelor cari li vor invoca numele cu încrederea și gândul de-a deveni mai buni, li-se vor da următoarele trei grații deosebite: 1. o perfectă părere de rău pt. păcate (contrițiune); 2. mijlocul de a sa-

tisface dreptății dumnezeiești și puterea de a tinde spre perfecțiune, și 3. gloria Impărăției Cerului. Cuvintele Tale, o iubita Mea Mamă, îmi sunt așa de dulci și de plăcute, încât Eu nu pot să-Ți refuz nimic din ceice-mi ceri” — a adăogat Cerescul Mântuitor.

Sf. Eftrem repetă, zicând că Maria este cheia dela ușa Cerului pentru cei-ce o imploră cu devoțiune. Asemenea *sf. Bonaventura* o numeșete mântuirea inimei ce o cheamă; căci a chema numele Mariei și a obține mântuirea veșnică, este acelaș lucru. Prin urmare, invocarea acestui nume sfânt și dulce ne procură daruri bogate încă aici pe pământ și glorie sublimă în ceruri. Dacă vreți, frații mei — conchide *sf. Toma de Kempis* — ca să fiți mân-

găiați în necazurile noastre recurgeți la Maria, cinstiți pe Maria, recomandați-vă Mariei, bucurați-vă cu Maria, plângeți cu Maria, rugați-vă cu Maria, umblați cu Maria, căutați pe Isus și pe Maria, în sfârșit, ardeți de dorința de-a trăi și a muri cu Maria. În felul acesta, voi veți umbla totdeauna în căile Domnului, căci Maria intervine de bună voie pentru voi și Fiul — sigur — va asculta pe Maica Sa”.

Până aici capitolul, neterminat încă, al *sf. Alfons de Li-guori*, și încheiu mânat de aceiaș teamă de a nu te plictisi, cu toată că cele de mai sus, sunt de așa natură încât nu pot plictisi nici-odată. Ceeace-mi produce această teamă, este gândul la educația religioasă morală, care se dă tinerei generații la școlile de azi. Cea mai mare parte a corpului profesoral — onoare excepțiilor — privesc de simple povești minunatele taine a neprihănitei concepții, a întrupării Domnului, sau a învierii din morți. Și dacă așa stau lucrurile cu profesorii la ce să te mai aștepti dela elevi..?

Dar, observ că m'am cam depărtat dela subiect. Mie mi-ar părea bine dacă tu ai găsi în cultul Mariei, satisfacerea unei necesități sufletești inerente vârstei tale. Pe lângă binele propriu, ai influența și indemna să te urmeze, întregul cerc de prietene pe care le ai, și atunci mângăerea ta ar fi cu atât mai mare, și darul coborât de sus cu atât mai bogat. Dea Domnul, ca așa să fie!

Cu prietenesti salutări,

III.

Dragă prietenă,

... M'a mișcat mult, protestul ce-mi adresezi, și numai puțin asigurarea că în ce te privește

pe tine, n'am să mă tem de indiferentismul la care făceam aluzie în scrisoarea precedentă. Iau act cu deosebită satisfacție de afirmația ce ai făcut-o în șirele ce le am în față și potrivit imitației, continuu și termin traducerea capitolului început și continuat în ultimele două scrisori. Ba, apreciind entuziasmul cu care-ți însușești ideia cultului Maria, merg și mai departe, și nu mă mulțumesc cu traducerea acestui al X-lea capitol, ci continuu cu rugăciunea care-i urmează în cartea sf. *Alfons de Liguori*. Cred, că zelul meu va fi apreciat de tine la justa lui valoare și tu te vei dedica, cu un nou avânt, cinstirii Preabunei noastre Maice.

„In sfârșit, sfântul nume al Mariei, este dulce cinstitorilor săi încă în timpul vieții, prin bogatele daruri pe care le obține; însă acest nume devine mai folosit în ultimele lor ceasuri, prin moartea ușoară și sfântă pe care li-o procură. Părintele *Sertoriu Caput* din *Societatea lui Isus*, îndemna pe toți cari erau în împrejurarea de-a asista pe muribunzi, ca să repete încontinuu numele Mariei, zicând că acest nume al vieții și nădejzii, pronunțat în ceasul morții, ajunge pentru a risipi toate amărăciunile și a menține pe muribunzi în nădejdea vieții de dincolo. Deasemenea, sf. *Camil de Lellis*, recomanda cu insistență religioșilor săi, de a reaminti încontinuu muribunzilor, ca să invoce numele lui Isus și al Mariei, cum a făcut el — cu privire la alții — și cum a făcut cu multă încredere și mângăiere, încă și el însuși în clipa morții sale. El pronunța cu atâta duiosie numele dulce a lui Isus și Mariei, încât aprindea de dragoste pe cei cari îl înconjurau. Cu ochii fixați pe chipurile lui Isus și Maria, cu

măinile încrucișate pe piept, — acest sfânt — și-a dat sufletul cu o seninătate cerească articulând cu o voce slabă, numele atât de dulci a lui Isus și Maria. Această scurtă rugăciune, care consistă în a invoca numele lui Isus și al Mariei — zice sf. *Toma de Kempis* — este ușor de ținut minte, plăcut de meditat, și eficace în a ne proteja contra dușmanilor mântuirii noastre.

Sf. *Bonaventura* zicea: „Fericit acel care iubește numele tău sfânt, o Maica lui Dumnezeu, nume glorios și admirabil, încât cei cari se gândesc să-l invoce în ora morții, nu se teme de asalturile diavolului. Oh, cât ar fi de fericit celce ar muri cași sf. *Fulgențiu d'Ascoli*, capucin, care și-a dat sufletul repetând: „O, Maria, Maria, cea mai aleasă dintre creatori, eu vreau să-ți fiu tovarășul Tău“: sau ca fericitul *Henric*, cistercin, care și-a sfârșit viața, chemând acest dulce nume. Să ne rugăm, cucernici cititori, să ne rugăm lui Dumnezeu, ca să ne dea putere ca ultimele cuvinte, în clipa morții, să fie numele Mariei, cum ne îndeamnă sf. *Gherman*. O plăcută moarte! moarte plină de ajutorul pe care Dumnezeu îl acordă tuturor acelor, cari invocă — în ultimele lor clipe — numele Mariei.”

O, buna mea Stăpână și Mamă, eu Te iubesc și pentru că Te iubesc, eu iubesc asemenea și numele Tău preasfânt. Eu îmi propun și nădăjduiesc cu ajutorul Tău, să-l invoc în tot timpul vieții și ora morții mele. Pentru gloria numelui Tău, o, Stăpâna mea, — când sufletul meu va ieși din această lume, — primește-l în brațele Tale. O, Marie, nu-l disprețui; vino și mângăie-l prin prezența Ta; fi-I pentru el scara și drumul către Raiu. Obji-

ne-i iertarea și odihna veșnică. O, Marie, avocatul nostru, — zice sf. *Bonaventura* — Tu aperi pe servitorii Tăi în fața tribunalului lui Isus Hristos“.

Rugăciune:

O, prea bună Maică a lui Dumnezeu, Marie Maica mea, este adevărat că eu nu sunt vrednic să pronunț numele Tău, însă Tu care mă iubești și-mi dorești mântuirea, permite-mi, cu toată nevrednicia mea, ca să pot chema totdeauna în ajutor numele Tău puternic și sfânt, devreme-ce el este sprijinul creștinismului în decursul vieții și izbăvire la moarte. O, Marie preacurată; o, dulce Maria, fă ca numele Tău să strălucească înaintea vieții mele. Stăpână, nu întârzie să-mi ajuți, oridecâteori eu Te voiu chema; în toate ispitele cari vor veni se mă atace, în toate nevoile cari mă vor surprinde, eu nu voiu înceta să te chem, mereu repetând Maria, Maria! Aceasta vreau s'o fac în viață și s'o continuu până'n ora morții, pentruca apoi să merg în ceruri, unde să cinstesc veșnic numele Tău preaiubit. Maria, Preaiubită Maria, ce încredere ce mângăiere, ce duiosie simte sufletul meu numai când Te cheamă, numai când se gândeste la Tine. Eu dau mărire Domnului și Dumnezeului meu, că mi-a dat acest nume atât de dulce, atât de bun și atât de puternic.

Doamna mea, eu nu voiu înceta nicicând să Te chem; eu vreau să te chem cu toată iubirea mea, vreau ca această iubire să mă îndemne a Te chama în tot ceasul, așa ca să pot striga cu sf. *Anselm*: O, nume a Maicei lui Dumnezeu, Tu ești iubirea mea.

O, Preaiubita mea Maria și Isuse, dulcile voastre nume să vină totdeauna'n mine și în toate inimile; orice alt nume

se șterge din mintea mea, pentru că nu-l chem atât de mult ca și numele voastre. O, Stăpânul meu Isuse, o, Maica mea Maria, când eu mă voi găsi pe patul morții, în momentul când sufletul meu va vrea să iasă din această viață, acordă-mi, prin meritele voastre, ca să vă consacre vouă ultimele mele vorbe, repetând: *Eu vă iubesc, Isuse și Maria; Isuse și Maria, vouă vă dau inima și sufletul meu*”.

Și acum, iată-mă după ce ți-am îndeplinit și dorința arzătoare, de a cunoaște — barem în mod indirect — prin modesta mea traducere, admirabila poezie prin care *sf. Alfons de Liguri*, cântă și preamărește, numele dulce al Mariei — Mama noastră cea cerească. Dar, fără să uităm calitățile *sf. Autor*, putem afirma, fără frică de exagerare, că nu există limbă omenească, să poată spune toată mărirea de care este vrednică Preacurata Fecioară Maria. Cu toate acestea, Ea este Mama noastră cea cerească, lucru pe care — nici-o făptură omenească — cu mintea n'treagă — nu-l neagă. Dar, dacă totuși — durere — mai există unii oameni, cari nu se rușinează să scoboare pe Fecioara Maria până acolo, încât s'o asemene cu femeile de rând, acești nesocotiți nu merită decât compătimirea noastră și *multă — cât mai multă — rugăciune*. Dacă tu vei căuta, prin rugăciuni zilnice, să repari ofensele aduse Mariei, și vei cere cu insistență readucerea la calea cea bună, a rătăciților, vei face o adevărată operă de apostolatul rugăciunii și răsplata, dela ceace este Regina Cerului, nu va întârzia.

Așa să fie!

De tot binele voitor,

Necesitatea rugăciunii

Sfântul Părinte i-a vorbit unui grup de pelerini despre necesitatea rugăciunii. Vicarul lui Hristos a îndemnat mult pe catolici, ca să se roage pentru frații lor din Spania, care sunt

incercați de mari suferințe. Sfântul Părinte, capul văzut al Bisericii catolice tot posibilul îl face, ca creștinii din Spania să fie întâriți sufletește în timpul suferințelor lor.

Dorință arzătoare de viața familiară în Rusia.

„Osservatore Romano” scrie: Dorința sufletelor după restabilirea vieții familiare și a cadrelor sociale vechi se manifestă, deși încă nu e generală. Oamenii săturați de amorul liber și viața fără familie tot mai deschis cer, ca viața familiară să fie reintegrat în drepturile ei. „Constituția” lui Stalin a făcut ceva modificări în privința aceasta, dar cu aceste nu sunt îndestuliți. Romancierul rus Pilniak în romanul lui „Nașterea omului” critică rezultatele dezastruoase ale comunismului și în formă poetică solicită restabilirea vieții familiare și a căsătoriei.

Eroina romanului lui spune: „Mie nu-mi trebuie ajutor material, nici sfaturi; nu intenționez să aparțin

uneia dintre hlane, nici nu plâng după feudalismul învechit, dar am nevoie de un bărbat, un soț, tata fiicei mele, care mă n'țelege în aceste împrejurări de importanță capitală, cu care singur aș putea vorbi serios despre aceasta. E imposibil că chiar omul să rămână indiferent la nașterea copilului lui”. Dorința vorbește din aceste suspini, — scrie gazeta, — după fericirea vieții familiare, care nu se poate stârpi din inima omenească prin niciun sistem, deoarece a fost plantat acolo de însuși Dumnezeu.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Conferință. În ziua de 26 Septembrie vom avea onoarea de a avea în mijlocul nostru pe părintele Dr. Zenovie Paclișan director general, care va conferința în Sighet despre un subiect actual. Rugăm pe toți, ca să binevoiască a profita de ocazia atât de rară. Se atrage mai ales atențiunea preoților asupra acestei vizite îmbucurătoare. Ora și locul conferinței, pe cum și subiectul, va fi precizat în numărul viitor.

Cronica săptămânii.

A murit Massaryk. După suferințe scurte, în urma unei emoragii cerebrale, a repausat marele bărbat de stat președinte liberator al statului Cehoslovac. Rar se mai găsesc bărbați de stat, cari să se bucure de o

atare stimă, de care a avut parte decedatul atât din partea poporului cehoslovac, cât și din partea tuturor popoarelor din lume. Mult înainte de războiul cel mare, când puterea imperiului austriac iera încă la culme, — acest infocat luptător al libertății tuturor popoarelor înființase în Geneva loc de exil pentru prietenii săi — un comitet, care lucra fățiș împotriva regimului austriac.

În timpul războiului, comitetul național ceh, care își avea sediul în Geneva apoi în Paris sub presidenția lui Massaryk a fost recunoscut de puterile antantei ca reprezentanța poporului ceh. Acest comitet avea sprijinul tuturor cehilor din străinătate. În 1917 după ce pe un scurt timp centrul mișcării naționale cehești a fost Londra, Massarik mută locul activității în Rusia unde organizează din prinsonerii din Rusia batalioanele cehești, cari împreună cu cele din apus, sunt recunoscute ca armata națională cehă. Prin aceste rezultate, recunoscute

de puterile antantei. Cehoslovacia este recunoscută — în principiu — ca stat independent.

Activitatea lui energică și naționalismului său pur l-au făcut cel mai stimat și cel mai popular om al lumii. Azi, când la adânci bătrânețe și-a ajuns sfârșitul obștesc, nu numai ceții ci lumea întreagă îl deplânge înregistrând o nouă pierdere de pe lista bărbaților de stat, apărători ai păcii.

* * *

Statul evreiesc cum se vede, nu se va înfăptui. Planul comitei regale britanic va cădea în baltă, fiindcă nici chiar evreii nu vreau să aibă țara lor. Cu atât mai puțin arabii, cari într'un congres pen-arabauespîns cu îndârjire planul. Ei cer, ca Palestina să fie recunoscută ca stat independent. S'au hotărît ca să lupte până la moarte pentru libertatea patriei lor. Se vede, că chestia Palestinei se complică și îndârjirea arabilor pretinde începerea tratativelor cu ei, căci ei sunt decise, ca să nu-și vândă patria.

Calendar săptămânal.

19—25 Septembrie 1937.

19. Dumineca d. Înălț. sf. Cruci
ap. Gal. 1, 16. Evg. Marcu 8, 34
M. Trofim
20. Lui M. Eustatie
21. Marți Prof. Iona
22. Mercuri M. Foca
23. Joi Conc. sf. Ioan
24. Vineri M. Tecla
25. Sâmbătă M. Eufrosina

„Și chemând mulțimea cu ucenicii săi, a zis lor: „cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să-și iea crucea sa și să vie după mine.

Căci cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l-va. Iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela va mântui.

Căci ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său?

Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

Căci cine se va rușina de mine și de cuvintele mele întru acest neam preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său cu sfinții îngeri“. Marcu 8, 34—38.